

Značka Suzuki ma oslovila svojim dizajnom, ale aj cenou.

„Nepatrím medzi vodičov, ktorí majú tigrie poľahy na sedadlách
a chlpaté vence na volante.“

Do autosalónu BMC Nitra vošiel rovnako razantne ako na javisko Slovenského národného divadla, keď ho vyhlásili za víťaza ankety OTO 2007 v kategórii „Spevák“. Rád si vychutnáva rýchlu a športovú jazdu, rovnako ako upokojujúce ticho a spev vtákov v lese. Líder a spevák nitrianskej skupiny Desmod – Mário „Kuly“ Kollár.

■ **Nikdy si sa netajil svojou láskou k motorizmu. Svojej šance si sa chytil hneď v osemnástich rokoch?**

Presne tak, lebo ja som bol jeden z tých náhlivých. Ale ja som si vodičák urobil počas vojny, vtedy sa to tuším volalo že „branceký“. Ja som robil „C“-čko, to je na nákladné autá, čiže som mal okamžite v osemnástke vodičák. Ale ešte som nemal auto a otec, ten nebol veľmi nadšený, aby mi to auto požičiaval. Takže som musel trochu čakať.

■ **Určite ti ho ale párkrát požičal...**

Ale áno, dokonca som ho po ňom aj zdedil. Bola to Škoda 105L a bola úplne fantastická. Vždy ma doviezla tam, kde som potreboval. Potom som mal „žiguláka“ 1500 a ten dopadol úplne neslávne. Bolo to veľmi dobré auto, ale na Jelenci mi ho rozstrieľal neznámy strelec. Vlastne, vtedy som s ním havaroval do nejakého odtokového kanála, z ktorého som nemohol vyjsť. A keď som ráno po neho prišiel aj s traktorom, tak už mal v sebe nejakých päť – šesť guliek. Takže boli vyletené sklá, dvere, úchytky a tak...

■ **Čo potom?**

Potom som si kúpil prvé „ozajstné“ auto. Bol to Ford Probe a vtedy som sa zamiloval do japonsko-amerických áut,

musím povedať. Lebo milujem aj japonské autá kvôli spoľahlivosti ich technológií a tiež americké autá. To nie sú autá z rozumu, ale autá zo srdca. Americké majú neskutočný dizajn, z toho som úplne šialený. No a tento Ford mal nádherný americký dizajn a pozor, pod kapotou motor Mazda. Oni to vtedy vyrábali v koprodukcii. Bol to úžasný benzínový 2,2-liter, v tom aute s vyklápacími svetlami som sa cítil ako kráľ. Vtedy mi srdce tíklo, ako keď dieťa dostane na Vianoce nejaký vysnívaný darček. Veľmi rád na neho spomínam. A myslím, že od tej doby som pod dvojlitrový objem motora ani nešiel.

■ **Zo „žiguli“ do 2,2 litrového Ford Probe - to musel byť riadny skok. Nepodľahol si tej sile motora?**

No, človek sa na tom musí naučiť trochu jazdiť, pretože nedá sa z takého auta len tak presedať. Chvalabohu, bol to predný náhon, na rozdiel od „žiguli“, ale začal som už skúšať rôzne veci: napríklad na kruhovom objazde kedy ide auto do šmyku a v zime na parkovisku pred zimným štadiónom, tak tam som sa poriadne vybláznil – šmyky, hodiny a tak. Ale je to dobré, toto by som odporúčal každému vodičovi, ísť si takto na veľkú plochu, kde nie je žiadne auto a zistiť, ako sa vaše auto správa v kritických situáciách. Nielen tá ťažká noha na brzde, ale naozaj prerušovane brzdiť a ak ani to nepomáha, tak všetko pustiť a „kerovať“ len niekde pekne do záveja.

Boli už aj také situácie (smiech). Keď sa niekde potrebujem rýchlo presunúť, tak jazdím naozaj rýchlejšie, než je to povolené. Avšak, nikdy zbytočne neriskujem.

■ **Patriš teda k adrenalínovým šóférom?**

Pozor, to som bol! Do doby, kým sa mi nenarodil syn. Vtedy som už začal nad sebou rozmýšľať. Keď som sám v aute, dokážem jazdiť športovo, rýchlo, svižne, ale akonáhle veziem rodinu, tak jazdím úplne normálne. Samozrejme, nemám rád tých víkendových vodičov, ktorí v nedeľu vyťahnu z garáže nablýskanú Daciu, v oblekoch sa do toho napracú a presúvajú sa divokou päťdesiatkou.

■ **Dokáže sa ťa zmocniť zlá predtucha až tak, že by si nesadol za volant?**

Vyslovene až takto nie. Ale zažil som raz takú situáciu, že mi až zimomriavky behali po chrbte. Išli sme k môjmu svokrovi do Dudiniec a tam sa ide takými trocha neprehľadnými zatáčkami. Vtedy som mal Chrysler Grand Voyager a išli sme asi 140- až 150-kilometrovou rýchlosťou po takej úzkej cestičke, lebo som chcel prísť ešte pred zotmením. A zrazu mi prišla SMSka. Prázdna SMSka! Tak som spomalil na nejakých 90 alebo 80 km/h, lebo som si ju prezeral. Nemala ani číslo, ani nič. Úplne prázdna. A vtedy som vběhol do zákruty,

kde stál pokazený traktor s vlečkou. Kebyže idem tých stoštyridsať, stopäťdesiat, tak sa tam rozflákame celá rodina. Našťastie som to stihol ubrzdiť, no aj tak to bolo dosť divoké. Doteraz to neviem pochopiť, tú prázdnu SMS.

■ Chodieváš autom aj na rodinné dovolenky?

Jáj, to priam milujem. Chodievame do Chorvátska do jednej obľúbenej dedinky, kde nie je veľa turistov. Je tam úplný pokoj, nádherne čisté more. Vzdialená je asi 780 kilometrov a celú tu cestu šoférujem sám. Mám to rád, milujem šoférovanie, vychutnávam si to. Aj teraz, keď sme sa vracali z prvých koncertov nášho turné z východného Slovenska do Nitry, tak som viezol sem do BMC vrátiť čierne Iveco Turbo Daily, na ktorom jazdili aj Chinaski. To je neskutočné auto, ono ide 180km/h ani nevieš ako. Má to motor riadený počítačom a to zrýchlenie je úplne fantastické.

■ Viem, že na dlhých trasách máte ako kapela svojho vodiča. Je však v Desmode niekto, koho by ste nepustili za volant?

Hej, gitarista Rišo. Toho by sme nepustili za volant. Niežeby zle šoféroval,

ale nemá jednoducho absolútne, ale absolútne orientačný zmysel. Človek, ktorý zabľúdi z Nitry do Bratislavy, tak to už je úplne...

■ Keď sme spomenuli orientáciu, využívaš pri jazde navigačné systémy?

Ja všetko kombinujem. Mám už druhú navigáciu, ale mám rad aj mapy. Mapa má svoju vôňu, šuchot, postojíš na tom odpočívadle, pekne si ju rozťahneš a študuješ, kde si... Ale keď idem napríklad do Bratislavy a nepoznám každú uličku, tak tá navigácia je úžasná v tom, že si zadáš adresu a si hneď bum-bác pred vchodom.

■ Kedy a ako si sa prepracoval k značke Suzuki?

No ako som povedal, mne sa páčia dva druhy áut – americké a japonské. No a samozrejme, ako každý správny fanúšik automobilizmu som si pozrel film Rýchlo a zbesilo. Tým pádom ma japonské autá zaujali ešte viac. A značka Suzuki ma oslovila svojím dizajnom, ale aj cenou. Mne sa napríklad svojho času páčilo aj Suzuki Ignis a bol som z neho prekvapený. No ale potom sme sa s manželkou zamilovali do SX4-ky

z toho dôvodu, že je to šikovné auto čo sa týka rozmerov, dá sa povedať SUV, „štworkolka“, čo sa mi veľmi páči. A hlavne mi išlo o to, že žena vozí syna do školy a často chodia sami dvaja. No a SX4-ka je neskutočne bezpečná a má pevnú konštrukciu karosérie. Ale má aj vyšší podvozok, tým pádom obrubníky nerobia problémy pri parkovaní.

■ Nadávaš za volantom a spievaš si s aute?

Áno, veľmi nadávam. Ale chvalabohu ma nikto nepočuje. Ale ja sa tak vyventilujem, hlavne keď sa zľaknem. A spievať si v aute? Iba keď niečo cvičím, ako napríklad teraz. Zajtra máme v divadle Aréna vystúpenie s IMT Smile „Pocta Jarovi Filipovi“, tak si opakujem text, aby som dostal do uší frázovalenie a tak. Väčšinou ale len počúvam muziku.

■ O tebe je známe, že si posúvaš latku neustále vyššie a vyššie. Aké sú tvoje ďalšie méty jednak v motorizme, ale aj v hudobnej kariére?

Čo sa áut týka, to ti aj ľudia tu z BMC Nitra môžu potvrdiť, že ja by som bral z každého modelu jedno. Najmä som prekvapený zo „svišťa“ (Suzuki Swift), to je hotová motokára. Inak neviem, už mám aj Hummera H3, to je ten najmenší z Hummerov. A pri ňom moja žena povedala, že už dokúpime asi len nejaký buldozér. Nuž, zamiloval som sa do veľkých áut, do off-roadov a SUV. Čo sa v tomto smere Suzuki týka, tak sa mi veľmi páči Grand Vitara.

A čo sa hudby týka, tak teraz už vidím trochu viac do reality, než kedysi. Ale sny musíš mať. A neviem, či s mojím „fejsom“ sa dá preraziť niekde do sveta a hlavne s mojou angličtinou, ktorú mám veľmi zlú a neovládám ju. Všetky pesničky, ktoré spievame anglicky, sa musím tvrdo nadrvíť. Momentálne mám však taký cieľ, rozšíriť našu muziku do Čiech a Poľska, skrátka okolité štáty, kde je relatívne dobrá zrozumiteľnosť. Ale dokonca aj západné krajiny si rady vypočujú kapelu v jej rodnej reči. Tým si pre nich trochu exotický a zaujímavý na festivaly či na špecifické rockové podujatia.